

Staten, selv om der anvises en Dækning derfor, der er tilstrækkelig i Øjeblikket. Disse gamle Grundskatter have jo ubestridelig den store Fordel frem for alle andre Skatter, at de ere uforanderlige. Det er den eneste Skatteindtægt, om hvilken man i Virkeligheden kan sige, at den er uforandret og uforanderlig, hvorledes saa end Tiderne ere. — Det er dernæst den eneste Statsskat, om hvilken man med fuld Bestemthed efter min Overbevisning kan sige, at den er fuldt retfærdig — uden at der dermed paa nogen Maade skal være sagt, at disse Grundskatter have været retfærdige, den Gang de bleve paaagte, paa ingen Maade, men de ere blevne det derved, at de nu i lange Tider have været faste, uforandrede Skatter. Der skal næppe findes en nuværende Hartkornsejer, som ikke for Hartkornsskattens Vedkommende har modtaget fuldt Vederlag for Skattens Beløb ved Ejendommens Overtagelse, hvad enten denne er sket ved Køb eller ved Arv. Han har i alle Tilfælde faaet fuldt Vederlag i Kapital for det Beløb, der svarer til Skatten som Rente. Jeg anser altsaa dette Lovforslag for at være meget uheldigt som finansiel Foranstaltning, hvad enten man opgiver denne Skat helt eller delvis. Her foreslaas det kun delvis, men dette er Begyndelsen, og naar Begyndelsen er gjort, kan Resten forholdsvis let følge efter. Man opgiver disse sikre, gamle Statsindtægter, hvad enten det sker ved en Afskrivning deraf — og det er jo ikke foreslaaet her — eller, hvad der lige over for Statskassen kommer ud paa det samme, ved at skænke dem bort til Kommunerne.

Dernæst kan jeg ikke forstaa, at man, naar man vil støtte Kommunerne ved en Gave fra Statskassens Side, saa kan komme til en saadan Fordeling paa Kommunerne som den, der er foreslaaet i Lovforslaget. Det gælder i første Linie om den Tredjedel af Gammelskatten, som er foreslaaet overført til Amtskommunerne, og paa hvilken Maade? Saaledes, at enhver Amtsrads-kreds faar som Gave det Beløb af Gammelskatten, som opkræves i selve Kredsen. Man maa erindre, at Gammelskatten er en Rest fra den gamle Hartkornbeskatning fra 1685 eller 1687, og at den er noget som omtrent $\frac{5}{6}$ af det Skattebeløb, som udrededes efter Hartkornet før den ny Matrikel. Det er altsaa $\frac{5}{6}$ af den, der er fikseret som Gammelskat, og erindrer man sig dette, er det jo selvfølgelig, at Amtsrads-kredsene faa denne Gave fordelt i Forhold til, som Amtsrads-kredsenes Hart-

korn var i det Guds Aar 1685, altsaa efter det gamle Hartkorn. Inden for selve Amtsrads-kredsene kommer Lettelsen væsentlig Hartkornet til gode. Kun i de faa Amtsrads-kredse, hvor en mindre Del af Skattebeløbet fordeles vilkaarligt paa Kommunerne, vil Gaven til Amtsrads-kredsene komme andre end Hartkornet til gode. I det store og hele bliver det i Virkeligheden Hartkornet, som faar denne store Gave. Naar Gaven fordeles saaledes inden for Amtsrads-kredsene, at den kommer Hartkornsskatteyderne til Repartitions-fonden til gode i Forhold til deres Hartkorn, er det givet, at Gaven ingenlunde bliver af samme Størrelse pr. Td. Hartkorn i de forskellige Kredse. — Hvad Gammelskatten angaar, maa jeg dog særlig her fremhæve, at den efter min Mening kun kan betragtes som en 1ste Prioritet i Ejendommen. Ved Forordningen af 24de Juni 1840 om den ny Matrikel er det udtrykkeligt sagt, at det Beløb, som nu hviler paa Hartkornet — altsaa paa det gamle Hartkorn — skal vedblive at hæfte paa Ejendommen som en fast, aarlig Afgift. Det forekommer mig, at det dermed er givet, at Gammelskatten i Virkeligheden er en 1ste Prioritet, der hviler paa de Ejendomme, som havde Hartkorn efter Matrikelen af 1685. Er denne Betragtning af Gammelskatten rigtig, er den virkelig en saadan 1ste Prioritet, tror jeg ikke, det kan benægtes, at hvad der her er Tale om, er at bortskænke et stort Stykke Statsformue, svarende til de 16—1700,000 Kr., som $\frac{1}{3}$ af Gammelskatten udgør. Hvor stort man vil regne Beløbet, kommer jo noget an paa, hvilken Rentefod man anlægger, men det vil i intet Tilfælde blive mindre end i det hele 40—50 Millioner, som man med et Pennestrøg bortskænker af Statsformuen til Amtskommunerne. — Jeg gjorde den Bemærkning, at jeg ikke forstod, hvorledes man kunde komme til at fordele Gammelskatten til Amtskommunerne, saaledes at man brugte som Norm, hvor meget Hartkorn vedkommende Amt havde i 1685. Jeg kommer saa til den anden Dotation til Kommunerne, den, der bestaar i at overføre til Sognekommunerne Land- og Ligningskatten med et Beløb af omtrent 1,440,000 Kr., idet det ikke er hele Land- og Ligningskatten, der vil blive overført til Sognekommunerne, og jeg ser ikke rettere, end at denne Overførelse ganske vist ikke sker efter et ligesaa uheldigt Fordelingsgrundlag som Overførelsen til Amtskommunerne, men dog hviler paa et uheldigt Grundlag, nemlig alene efter det Kvan-